

EK:

Mucize Avcısı'ni yayına hazırlarken, çok uzun yıllar önce yazdığım bir yazıyı hatırladım.

Onaltı yaşında, lisede iken yazdığım bir yazıyı. Cesaret edip, bir gazetenin araştırma merkezine göndermişim. Onlardan aldığım cevap, daha da cesaret vericiydi.

Bu cesaretle, o günden beri yazıyorum. Bu arada, belirteyim: O yazı, üniversitede okumaya başladığım günlerde yayınlandı.

Peki, bu yazıyı, *Mucize Avcısı*'ni yayına hazırlarken niye hatırladım?

Çünkü 'mucize avcısı' olmaya çalışan bir yazıydı o. Etrafımızdaki herşeye 'mucize' gören gözlerle bakmanın ipuçlarını taşıyan bir yazıydı.

Bu yazıyı, 33 yıl sonra *Mucize Avcısı*'nin sonunda paylaşmak istedim. Tâ ki, genç olmanın âlemler Rabbinin yarattığı mucizeleri görmek için nasıl bir imkân sunduğuna dair bir örnek olsun.

İşte o yazı:

Ot yiyen hayvanların gözleri neden yandı?

Kâinatı ve içindeki bütün canlı, cansız mahlukat türlerini yaratan Hâlık-ı Zülcelâl'in her eserinde O'nun Hâkim ve Hakîm isimlerinin eserini görürüz. Tek hüküm sahibi (Hâkim) ve hikmeti sonsuz (Hakîm) olan, herşeyi hikmetle yaratan Allahu Teâlâ bütün mahlukat ve masnuatını binbir hikmetle donatmıştır. Gören gözler için bu hakikat gün gibi açıktır ve hiçbir akıl sahibi "Allah şunu şöyle yapacağına böyle yapsa daha iyi olurdu" diyemez.

Milyonlarca varlıktaki milyonlarca hikmetten izah edeceğimiz birkaç hikmet, yukarıdaki iddiamızın doğruluğuna kesin birer delil olmaktadır.

Meselâ bir su molekülü sıvı halde komşu moleküllerine hidrojen bağı ile bağılı durumdadır. Eger hidrojen bağları olmamış olsaydı, su molekülleri daha az bir enerji ile birbirlerinden kopacaklardı.

Daha açık bir ifade ile, su sıvı halden gaz hale 100 dereceden çok daha düşük sıcaklıklarda (meselâ, 15-20 derecelerde) geçecekti. Genel olarak yeryüzünde sıcaklık da bu civardadır ki, demek, hidrojen bağları olmasa yeryüzündeki bütün sular kısa zamanda buharlaşacaktı.

Böyle bir durumda ise yeryüzünde hayat imkânsız olur, 'yaşayan gezegen'de yaşayan tek bir canlıya rastlanamazdı. Bu bilimsel gerçeği bilen bir adam, "Hidrojen bağları olmasa daha iyi olurdu" diyebilir mi?

Hayvanları dikkatle inceleyen müdakkik şahıslar et ve ot yiyen hayvanların gözleri arasındaki şu farkı herhalde gözlemlemişlerdir. Et yiyen hayvanların gözleri ot yiyenlerin gözlerine nispeten daha öndedir. Önemsiz bir fark gibi görünen bu durumun pek çok hikmete dayandığı, bilimsel araştırmalar sonucu ortaya çıkmıştır.

Şöyle ki: Ot yiyen hayvanların düşmanları, et yiyen hayvanlardan daha fazladır. Gözleri yanda olan hayvanların görüş alanları da gözleri önde olanlardan daha fazladır. Bu sebeple,

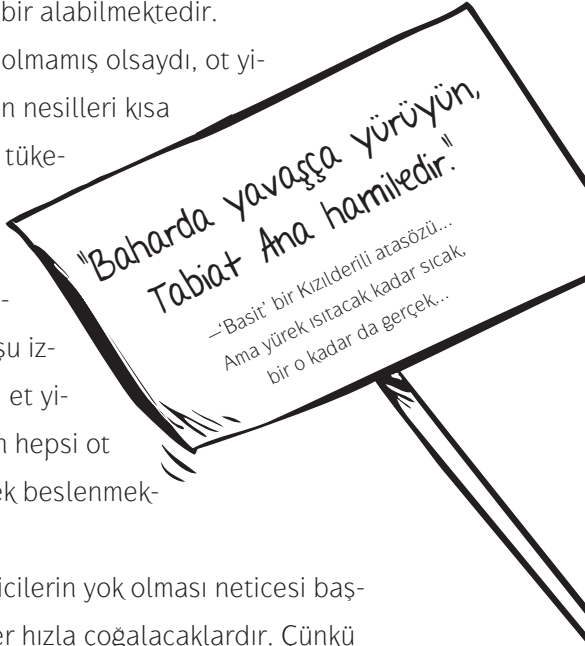

gözleri biraz daha yanda olan ot yiyiciler buldukları çevrenin daha geniş bir kısmını görebilmekte ve gördüğü herhangi bir düşmana karşı daha önce tedbir alabilmektedir.

Eğer böyle olmamış olsaydı, ot yiyen hayvanların nesilleri kısa bir süre içinde tükenenecekti. Ot yiyicilerin yok oluşunu et yiyicilerin yok oluşu izleyecekti. Zira, et yiyicilerin hemen hepsi ot yiyicileri yiyerek beslenmektedir.

Et ve ot yiyicilerin yok olması neticesi başlangıçta bitkiler hızla çoğalacaklardır. Çünkü fazla düşmanları kalmamıştır. Fakat oksijen alıp karbondioksit veren hayvanlar yok olduğundan, bitkiler günlük kullandıkları karbondioksitten mahrum kaldıkları için hayatî bazı faaliyetlerini yapamayarak yok olacaklardır.

Misal olarak, bitkilerin karbondioksitsiz bir hayata alıştıklarını düşünelim. Bu defa oksijen miktarı kontrolsüz bir şekilde artacağından belli bir zaman sonra oksijen ortalığı yakıp kavuracaktı.

Görmekteyiz ki; ot yiyicilerin gözlerinin birazcık yanda olması bile ne kadar hikmetli ve hayat için ne kadar gereklidir.

Yazımı Nasreddin Hoca'ya hasredilen ibret ve hikmet numunesi bir hadiseyle bitirmek istiyorum.

Sıcak bir yaz günü bir kır gezintisine çıkan hoca yorulur ve büyük bir ceviz ağacı altına oturur. Yan tarafta sulak bir bahçe vardır, bahçede de bir insanın tek bir tanesini bile zor taşıyabileceği kabaklar. Nasreddin Hoca bir bahçedeki kabaklara bakar, bir de ceviz ağacındaki cevizlere. Taaccüp eder ve kendi kendine söylenir:

“Yaradanın işine bak! İncecik, narin bir dalda koskoca kabak, koskoca ceviz ağacında ise ufacık ceviz.”

Nasreddin Hoca böyle düşünedursun, hafif bir rüzgâr çürük bir cevizin dalından kopmasına sebep olur, kopan ceviz “Taaak!” diye hocanın kafasına düşer, canı hayli yanan hoca yediği gaflet tokadının tesiriyle gafletten uyanır ve şu cümleleri terennüm eder:

“Yâ Rab! Sen herşeyi hikmetle yaratmışsın. Bazen biz bu hikmetleri anlamıyoruz. Şükürler olsun Sana. Eğer başıma düşen küçücük ceviz değil de koskoca kabak olsaydı ben ne yapardım?”

